

тира, почна да я дава подъ наемъ. Основа се анонимно акционерно дружество „Напредъкъ“, което я взе подъ наемъ и експлоатира всичкитъ ѝ фабрични помѣщения цѣли 10 години. Последниятъ съставъ — Индустриално дружество „България“ — бѣше я наело за нови 14 години. Обаче следъ изтичане на срока, поради увехтѣлитъ машини и засилената конкуренция, не се намѣриха вече нови наематели. Презъ 1904 г. Министерскитъ съветъ, подтикнатъ отъ заинтересувани фабриканти, преобърна тоя вещественъ монументъ на българската текстилна индустрия въ държавенъ затворъ.

Следъ освобождението българскитъ земи се оформиха като свободно княжество и Източна Румелия — две малки области, отцепени отъ турската империя, за съжаление осждени на самостоятелно анемично съществуване. Срещу идеализираната свобода се пожертвуваха материалнитъ интереси на най-предприемчивото и културно българско население. Новитъ гранични бариери спънаха населението отъ Балкана да облича и храни войска и народъ въ турската държава. Спрѣ се златниятъ притокъ къмъ Балкана, затова децата на бацитъ, които доскоро ръководѣха черковенъ въпросъ и Априлско възстание — предтечи на освобождението ни, и които отгледаха най-свидни синове на племето ни, бѣха осждени на материална неволя. Котленци емигрираха въ Добруджа; Калоферъ, Коприщица, Панагюрище и др. почнаха да даватъ вмѣсто великани — полицейски стражари и шосейни кантонери. Прочутиятъ далеко сливенски „Аба-пазаръ“ просъществува едвамъ до Съединението; настѣпи началото на края на цвѣтящитъ нѣкога занаяти и търговия. Държавата ни — кжсопаметна — бързо забрави заслугитъ на това население спрѣмо народъ, църква и държава. Вмѣсто да се загрижи за поминѣка му, да приближи новооснованата ни столица по най-кжсия пѣтъ за морето, да свърже градове и паланки отъ дветъ страни на Балкана и задържи населението по мѣстата му, далеко отъ всѣки икономически принципъ, прокара желѣзницитъ ни по периферията на страната. Съ това унищожи създаденото отъ вѣкове милиардно богатство на тия заслужили на народа ни градове и паланки и създаде отъ полскитъ села оживени ж. п. гари, чужди на каквито и да било народни традиции и култура. Населението на старитъ богати градове бѣ принудено да емигрира, но не като